

מי (ראשון לציון) 18029-05-25 - מדינת ישראל משטרת ישראל להב 433 נ' יונתן אוריך

מ"י (ראשון-לציון) 18029-05-25 - מדינת ישראל משטרת ישראל להב 433 נ' יונתן אוריך-לציון
מ"י (ראשון-לציון) 18029-05-25
מדינת ישראל משטרת ישראל להב 433

נגד

יונתן אוריך

באמצעות ב"כ עו"ד עמית חדד ונועה מילשטיין

בית משפט השלום בראשון-לציון

[05.01.2026]

כבוד הנשיא, השופט מנחם מזרחי

החלטה

בכל הקשור לתנאי השחרור הנוגעים לחקירת "רכבת בשער" בלבד

בקשה להארכת תוקף תנאי שחרור.

תנאי השחרור, במסגרת תיק החקירה המכונה על-ידי המבקשת "רכבת בשער", נקבעו על-ידי בתאריך 4.4.25 (מ"י 809-04-25) ואושרו בסופו של יום בהחלטות בית-המשפט המחוזי הנכבד (במסגרת עמ"י 52270-04-25 מתאריך 22.4.25) - הינם:

א. איסור יצירת קשר עם מי מהמעורבים בפרשה, לפי רשימה שמית שנמסרה לידי המשיב.

ב. איסור יציאה מן הארץ.

ג. ערבויות.

ד. התייצבות לחקירה לפי דרישה.

ה. "איסור עיסוק" - בלשכת ראש הממשלה בלבד - זהו תנאי אשר הוסף בהחלטת בית-המשפט המחוזי, הן בפרשת

"רכבת בשער" והן בפרשת ה"בילד" ואשר קיבל הבהרה בהחלטה העדכנית (עמ"י 29314-11-25).

בתאריך 21.12.25 קיבלתי את הסכמת הצדדים והוריתי על הארכת התנאים המגבילים עד ליום 4.1.26 בשעה

10:00:

בהחלטתי הוריתי, כי המבקשת "תהא רשאית להגיש בקשה מחודשת..." וזאת בתנאים שפורטו.

עוד ציינתי, כי אם תוגש בקשה יהיו הצדדים רשאים להוסיף טיעון כתוב, וכי בית-המשפט יהא רשאי למסור החלטה

כתובה בהסתמך על טיעוני הצדדים בלא צורך בדיון נוסף.

ואולם, היה על המבקשת להגיש "בקשה מחודשת", בהתאם לדיון, ומעולם לא נמסר בהחלטה זו כל היתר להגיש את

הבקשה בסד זמנים שמחוץ לתקופת הערובה, וכפי שנראה בהמשך, אין בית-המשפט רשאי לייצר לעצמו סמכות, אף

בהסכמת הצדדים, מעבר לקבוע בחוק.

סעיף 58 (א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו - 1996 קובע:

"הערובה ותנאי השחרור בערובה יתבטלו אם לא יוגש כתב אישום נגד החשוד תוך 180 ימים; ואולם בית-המשפט

רשאי, בתוך תקופת הערובה, להאריך אותה ואת תנאיה, לתקופה נוספת שלא תעלה על 180 ימים, אם הוגשה

בקשה באישור תובע".

המבקשת השתתה בהגשת הבקשה והיא עשתה כן רק בתאריך 4.1.26 (בשעה 07:11 היא נחתמה, והועלתה

לעיוני בסל המשימות בשעה 08:07):

על כן, ממילא לא ניתן היה לקבוע את התיק לדיון בתוך תקופת הערובה, כדרישת החוק, כלומר בבוקרו של יום ה-

4.1.26 עד שעה 10:00, בהתאם לסד הזמנים שאותו כפתה המבקשת בהתנהלותה על בית-המשפט ועל הצד

שכנגד.

על כן אני קובע, כי הבקשה לא הוגשה "בתוך תקופת הערובה", כלומר בטרם חלף תאריך 4.1.26 שעה 10:00,

וכאמור, ממילא לא נקבע דיון בעקבותיה בתוך תקופה זו.

כפי שיבואר להלן, במצב דברים זה, לא מצאתי את עצמי בעל סמכות לקבוע, כי תנאי השחרור ימשיכו לחול "עד

החלטה אחרת" או "עד לקיומו של הדיון" וליצור לעצמי סמכות יש מאין.

בית-המשפט העליון קבע בסוגיה זו דברים ברורים, שהם מושכלות יסוד:

בבש"פ 7094/22 מדינת ישראל נגד יוסף אזריאל (14.11.2022) נקבע: "על פניו עניינו של הסעיף בקביעת רף מקסימלי לתקופת הערובה ולתנאי שחרור שהוטלו על חשוד. הכלל המעוגן בסעיף הוא כי תוקפה של הערובה ותנאי השחרור שנלוו לה יתבטלו בתוך 180 ימים אם לא הוגש כתב אישום נגד החשוד בפרק זמן זה, כאשר בית המשפט מוסמך להאריך את הערובה "בתוך תקופת הערובה" ב-180 ימים נוספים, ואם ניתן אישור היועץ המשפטי לממשלה, בעוד 90 ימים נוספים. עם זאת, אין חולק כי ניתן להאריך את הערובה לתקופה קצרה יותר מ-180 יום (וראו: בש"פ 2066/13 ישראל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.4.2013) (להלן: עניין ישראל)). זאת גם על פי הגיונם של דברים, ובהתאם לכלל "בכלל מאתיים מנה" (בבלי סנהדרין ל"א, ע"א), שכן השלם כולל את חלקיו. השאלה בה נחלקו הצדדים בהקשר זה, היא האם ניתן "להאריך" את תנאי הערובה טרם חלפו 180 הימים, במקום שבו פקעה הערובה. עיון בסעיף מלמד כי הוא קובע מפורשות כאמור כי "הערובה" תבטל אם לא יוגש כתב אישום תוך 180 ימים, "אולם" בית המשפט רשאי "בתוך תקופת הערובה" להאריך את הערובה ואת תנאיה "לתקופה נוספת שלא תעלה על 180 ימים". עניינו של הסעיף הוא אפוא בתקופת הימים המקסימלית - 180 ימים, והאופן שבו ניתן להאריכה לאחר חלוף 180 הימים. ההגבלה הטמונה בסעיף על פיה הארכת התקופה תתאפשר "בתוך תקופת הערובה", מכוונת להארכה לתקופה נוספת, לאחר תום התקופה המקסימלית הראשונה - 180 ימים. הא ותו לא. שאם לא כן, לא ניתן להבין את מילת הניגוד "ואולם" (הבאה לבטא ניגוד לכלל האמור ברישא הסעיף על פיו הערובה תפקע בתום 180 ימים), ואת סיפא הסעיף: "לתקופה נוספת שלא תעלה על 180 ימים" (ההדגשה הוספה). אין בסעיף התייחסות להארכת תנאי השחרור בערובה בתוך תקופת 180 הימים כאשר תנאי השחרור בערובה כבר פגו וחלפו מהעולם".

וכן: בבש"פ 8634/23 חיים בוקובזה נגד מדינת ישראל (13.12.2023): "אם כך, פשוטו של עניין - ככל שהמדינה מעוניינת בהארכת תוקפו של תנאי מתנאי שחרור שנקבעו, בתוך תקופת 180 ימים הימים האמורה, תוך שמירה על רצף בין תחולת תנאי למשנהו, עליה להגיש בקשה מתאימה, הכוללת את עמדת הצד שכנגד, במועד אשר יאפשר לבית המשפט הדין בבקשה לקיים דיון במעמד הצדדים, בטרם מתן החלטה. זאת, בהתאם להוראת סעיף 57 לחסד"פ, לפיו, ככלל, יש לקיים דיון בבקשות כבעניינינו המוגשות לפי סעיף 52 לחסד"פ, בפני המשחרר בערובה או סנגורו; דבר זה לא נעשה בעניינינו, עת הוגשה הבקשה, ללא עמדת המבקשים, יומיים בלבד בטרם פקיעת תוקף התנאי. סד הזמנים האמור, הוא שהביא, כך נראה, את בית משפט השלום לתת החלטתו ביום 22.10.2023, לפיה התנאי "יוארך עד למתן החלטה אחרת", עוד בטרם קיום דיון בבקשה; בכך חלה פגיעה מסוימת בזכויות המבקשים, משום שדרך המלך להארכת התנאי היא קיום דיון בנוכחותם, לפני מתן כל החלטה בנושא".

וכן בבש"פ 962/01 יעקב רבינוביץ נגד מדינת ישראל, פ"ד נה (3) 529: "לשונו של הסעיף היא ברורה וחד-משמעית. נקבע בו כי יש לבית-המשפט סמכות להאריך את תקופת הערובה ואת תנאי השחרור בערובה בתוך תקופת הערובה. הסעיף דן אפוא בסמכויות הארכה לתקופה מוגבלת אשר קבע המחוקק. בית-משפט זה כבר נתן דעתו לפרשנות הסעיף בהחלטתו של השופט ברק בבש"פ 78/91 ועקנין נ' מדינת ישראל [2], בעמ' 129, אשר קבע: "דעתי היא, כי עם תום 180 הימים מתום שחרורו בערובה, ומשלא הוגש כתב-אישום או הארכה תקופת הערובה, מופטרים החשוד וערביו מערבותם, בלא כל צורך בפעילות משפטית כלשהי (הפטר 'אוטומאטי')". לפיכך המחוקק לא הותיר בידי בית-המשפט שיקול-דעת להאריך ערובה ותנאים לשחרור כתום המועד הקבוע בחוק (לעניין זה ראו גם בש"פ 3001/91 בינקין נ' שנהב [3]). למעשה, נוסח הסעיף מדגיש כי מדובר בהארכת התנאים, ולא בחידושם, ולעניין זה אף נקט המחוקק כפל לשון. לא זו בלבד שהמחוקק נקט את הביטוי "להאריך" את תקופת הערובה, והארכה היא תמיד, מעצם טיבה, בתוך תקופת התוקף של העניין נושא ההארכה, אלא אף נאמר במפורש כי הארכה זו תיעשה "בתוך תקופת הערובה".

ובבש"פ 4586/06 ניסים חלידו נגד מדינת ישראל (22.8.2006): "הנה כי כן, הכלל הוא כי תוקפם של ערובה ותנאי שחרור שהוטלו על חשוד מתבטל בתוך 180 ימים אם לא הוגש נגדו כתב אישום בתוך פרק זמן זה, אך בית המשפט מוסמך להאריך את תקופת הערובה ואת תנאי השחרור, בתוך תקופת הערובה, ב-180 ימים נוספים לבקשת המשיבה ובאישור תובע. לא הוארך המועד כאמור, מופטרים החשוד וערביו מן הערובה מבלי שעליהם לנקוט פעולה משפטית כלשהי לשם כך".

וכן בע"ח (מחוזי י-ם) 51330-07-25 מוחמד סלאח נגד בית המכס ומע"מ ירושלים (23.7.2025): "משהחלטה אינה עומדת בתנאי הוראת סעיף 58(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 ופסיקת בית המשפט העליון בעניין אוריאל, דינה להתבטל".

כאמור, החשוד שוחרר במסגרת פרשת "רכבת בשער" בחודש אפריל 2025, ומאז הוארכו התנאים בהחלטות בית-המשפט, ועתה מצויים אנו בחלוף תקופת 180 הימים, בתוך תחולתו של סעיף 58 (א) דלעיל המחייב דיון "בתוך תקופת הערובה" וכזו לא הייתה בשל מחדלה של המבקשת.

משמעות הדבר כי לבית-המשפט אין סמכות להאריך את תנאי השחרור ככל שאלו נקבעו ביחס לחקירת "רכבת בשער" ואלו בטלים מבלי שהחשוד נדרש לנקוט בפעולה משפטית ביחס אליהם.
יחד עם זאת אזכיר, כי הדין ביחס לתנאי השחרור שנקבעו בפרשת ה"בילד" שונה, וזאת מבלי לגבש דעה סופית, משום שאלו נקבעו על-ידי בית-המשפט המחוזי הנכבד בחודשים אוגוסט-ספטמבר 2025 (עמ"י 43374-08-25) ותקופת 180 הימים ביחס לתנאים אלו טרם חלפה.
אני קובע דיון בבקשה להארכת תוקף התנאים המגבילים הנוגעים לפרשת ה"בילד" בתאריך 15.1.26 בשעה 14:00.
ניתנה היום, ט"ז טבת תשפ"ו, 05 ינואר 2026, בהעדר הצדדים.